

CORNELIU LEU

despre
REDESCOPERIREA
DEMOCRATIEI

de către
8.459.053
de români

Colecția personalistă

Corneliu LEU

**DESPRE
REDESCOPERIREA
DEMOCRATIEI**

**- suită de articole transmise
on-line și apărute în publicația
„Corect Politics”
în perioada 30 iulie-6 august 2012,
propunând în final
înființarea unui Grup de reflecție –**

30 iulie 2012

Ca om trecut – măcar numeric - de vârsta patimilor și împătimirilor, consider că actul de demnitate pe care îl poate face condeiuul care nu renunță și nu se poate desprinde de treburile civice, este să încerce a nota obiectiv ce se petrece în jurul și înlăuntru său fără a se grăbi la concluzii. Și, cum ne aflăm în ziua în care unica putere în Stat este Biroul Electoral Central care sintetizează tocmai interdicția supremă de a ne grăbi spre concluzii, încep aceste însemnări sub formă de jurnal al unor fapte ce se vor comenta altă dată sau de către alții, scris cu onestitatea și obiectivitatea celor care au avut marea raspundere și marea răbdare de a număra voturile, de a lua sacii lor în spate și a-i căra în noapte spre sediile de centralizare, de a aștepta acolo, uneori chiar ore bune de nesomn, până le predau în mâini sigure și cu documente oficiale. E o muncă aplicată și plină de răspundere, nebăgată în seamă dar cu efect notoriu asupra întregii societăți, tocmai prin modestia responsabilă a neîmpătimirii cu care trebuie făcută. Și cred că toți acești oameni care au girat ziua de ieri trebuie să primească nu numai prinosul nostru, ci și recunoștința pentru că au săltat ceva mai sus cota simțămintelor democratice a cel puțin opt milioane de români. Așadar:

1.0 FI „MINTEA ROMÂNULUI CEA DE PE URMĂ”?

Recunosc: N-am talentul și nici răbdarea de a ține un jurnal și nici n-am fost tentat până la vârsta asta. Dar pagina de debut al acestor însemnări - care, poate, se vor transforma mai târziu în articole - începe într-o mică localitate turistică, înșirată pe kilometri de-a lungul unei autorute turistice, pe la orele 10, când mă simt obligat la calm de îndatoritoare receptivitate cu care asemenea oameni din personalul unei secții de votare mă ascultă angajându-se să transmită și ei conținutul următorului mesaj pe care l-am redactat apoi, când am ajuns la un calculator:

„ Sent: D 29.07.2012 17:48

To: 'secretariat@becreferendum2012.ro'

Cc: 'presa@becreferendum2012.ro'; 'petitii@mai.gov.ro'

De la orele 10,28 telefonez la numarul 02..544510 - AUTORITATEA ELECTORALA JUDETEANA, spre a anunta boicotul din orasul ...„X”... unde exista un singur indicator la intersectia spre hotel...„Y”..., a fost un anunt mic (A4) pe avizierul primariei, dar a disparut; mai sunt doua indicatoare derutante in zona Megaimage, iar, sediul sectiilor 217 si 218 fiind in cladirea scolara din fundul unui parc, locul de votare nu este marcat cu nimic la strada, semnalarea fiind pusa doar pe usa cladirii din adancul parcului. Aceeasi lipsa a oricarui indicator catre sectiile din cartiere confirma boicotul indreptat in egala masura catre cetateni si catre turisti, deascalificandu-i pe cei responsabili si reclamand pedepsirea lor in timp util, spre a fi exemplara in orele de functionare care au mai ramas sectiilor de votare.

Numarul l-am obtinut de la operatoarele 112 care mi-au confirmat ca au mai avut sesizari pe care le-au directionat catre politie si m-au sfatuit sa sun la autoritatea judeteana, dar de mai bine de patru ore numarul e ocupat.

Va tin la dispozitie toate datele de identificare daca imi confirmati primirea acestui mesaj si difuzarea lui in timp util catre presa.”

Acesta este mesajul pe care l-au notat și l-au transmis cei în secția cărora, în jurul orelor 11 mi-am exercitat, lejer datorită absenteiștilor, dreptul de vot. După care am constatat că alte prevederi ale Ordonanței se aplicau: La supermarket doi însetați refuzați făceau scandal jurând ca pun sticlele în rucsac pana ies din statiune. La gară, însă, un grup de turiști coborând din trenul de prânz, tot întrebau dar nu aveau de la cine să afle unde pot vota, până când s-a trezit în unul dragostea de clasa politică românească strigând: „Dă-i, mă, în puii mei cu votul lor, că pierdem masa si rămân doar camerele proaste!”...

Pe la orele 14, renunțând să mai sun la numărul veșnic ocupat de la autoritatea judeteană, mi-am rugat prietenii gasiți la telefon să o facă și m-am așezat în fața calculatorului redactând mesajul de mai sus. Dar, tocmai cand să-l transmit, după toate telefoanele mele cu vorbe dulci despre boicot (pe care, desigur, nu le-a ascultat nimeni), îmi cade și internetul. Așa, ne-tam ne-sam, ca atunci când încercam să iau legătura cu cineva din Basarabia iar automatul îmi răspundea cu mios glas kagebist: „niet cănecșion”...

În sfârșit, după orele 17 internetul îmi face favoarea să mă scoată de sub interdicție și la 17,48 apăs repede pe „send” ca să nu cadă iar. Cu superbă promptitudine, la orele 18,31 primesc răspunsul:

„Mesajul dvs. transmis pe adresa petitii@mai.gov.ro a fost recepționat.

Precizăm că, Biroul Electoral Central este autoritatea competentă să dispună măsuri ca urmare a celor sesizate de dumneavoastră.”...

Am răsuflat ușurat și am continuat să privesc la televizor. Premierul Victor Ponta tocmai anunța triumfalist că totul decurge normal și până la acea oră nu s-a înregistrat nici o reclamație...

...

Pe la nu știu care ceas din noapte, trezindu-mă ca să aflu rezultatul votului sau, poate, vorba lui Arghezi: din inexorabilități mai aproape de beteșugurile mele trupești (n-am pus ghilimele dinadins ca să fiu acuzat de plagiat), dându-mi seama că nu-mi ieșea din minte senina declarație a Premierului, am început să mă întreb de ce, în articole recente, am apelat eu la o zicală precum „Mintea românului cea de pe urmă”, când avem unele mult mai indicate precum cea de a-ți da cu tesla-n... undeva, sau „A-ți da cu stângu-n dreptu”?!

Dar, chiar dacă n-am talentul și nici răbdarea de a ține un jurnal, am evitat să-mi dau un răspuns. Spre a-mi păstra angajamentul de a înșirui obiectiv stările de fapt, fără a căuta, deocamdată, concluzii. Ci spunând numai că aceste însemnări vor urma căutând anumite explicații și încercând a face propuneri pentru o reflecție mai profundă.

2.CUM NE PUTEM REFERI LA REFERENDUM

Ca să rămânem la obiectivitatea unei inventarieri, trebuie să vedem exact ce înseamnă cei peste opt milioane de participanți la vot, cele sub opt milioane de voturi care-l alungă respingându-l categoric pe cel ales cu mult mai puține, raportul dintre aceste două cifre puse în ecuație cu cele exprimate de votările anterioare, explicarea diferenței nu numai semantice dintre „absenteism” și „boicot”, definirea aspectelor acestui ultim termen, de la voința personală a liberei exprimări până la manipularea penală a liberei exprimări... Precum și alte ingrediente de natură etnică, istorică, geopolitică, a psihologiei naționale, sau a ce doresc de la noi alții, cu alte psihologii și alte sonorități lingvistice, chiar dacă poartă ca și noi sechelele epidemiilor marxist-leniniste.

Deci, un întreg calcul, sau o întregă analiză matematică, statistică, lingvistică, arhivistică, juridică, de psihologie socială și de psihologie penală pe care nimeni până acum nu se arată dispus a o lua în serios, toate afirmațiile publice și declarațiile televizate fiind de domeniul dorințelor, stărilor emoționale și subiectivismului opțional - categorii eficiente în sensibilizarea electoratului, îndelung practicate de politicianismul instinctual, dar categoric refuzate de știința politicilor pragmatice care au demonstrat eficiență în dezvoltarea socială

Or, după cum obiectiv se constată, acum ne aflăm și la un prag al adâncirii înțelegerii democratice a demersului politic electoral, cât și a unui prag al pretențiilor

exprimate clar de electorat față de politicienii ce-și oferă serviciile de a-l governa. Prag care-i obligă la această luciditate pragmatică pe cei care vor cu adevărat să depășim starea precară a reajungerii noastre la democrație după vicisitudinile care ne-au înjosit moral și social, așa cum occidentalii nu pot înțelege decât cel mult teoretic.

Afirmații de genul „*real winner*” sau „*real loser*” sunt explicabile în limbajul olimpiadei care se desfășoară sub imperiul limbii engleze (culte, nu marinărești) dar, în democrația statistică (cu care eu am demonstrat de ce nu sunt de accord, însă asta e jocul) rezultatele se exprimă prin numărarea până la ultimul vot. Iar dacă nu respecti ce ai promis că vei face în funcție de acest vot, înseamnă că aparții, clar, tot categoriei mental-corupt-băsesciene... Tot așa cum demagogia cu „*rezultatul referendumului mă aduce înapoi la Cotroceni*” nu poate fi decât o ordinară insinuaare cum că votul popular l-ar trimite înapoi acolo și nu la originile unde merită. Nu avem dreptul să ne jucăm cu pragul electoral acceptat de toată lumea constituțională și comisionar-europeană, iar acesta obliga la un anume *cvorum*. Ne întrunindu-se *cvorumul* prin care cheltuielile electorale din 29 iulie să ajungă a realize un *REFERENDUM*, înseamnă că am pierdut banii: Referendumul nu a avut loc; iar totul a fost un experiment în gol fiindcă poporul nu s-a exprimat așa cum cereau regulamentele formulate și acceptate. Sau, mai limpede spus: electoratul nu s-a întrunit la vot așa cum prevedea regulamentul, iar referendumul care să poată hotărî ceva, nu a mai avut loc.

Pur și simplu: Referendumul nu a avut loc, iar la cheltuieli e perdant (de la „*perdre*” ca să înțeleagă și direcțiunea franceză a FMI) tot contribuabilul român. Pentru plăcerea diriguitorilor europeni, așa cum au vrut ei, am cheltuit din sărăcia noastră; dar nu avem la ce hotărâre majoritar-populară să ne *REFERIM* pentru a da un alt curs politicilor viitoare românești; fapt pentru care rămânem în *statu quo*.

Care este acest *statu quo*? Este exact starea de dinainte, când se știa prea bine că cel puțin jumătate din populația țării înjura Cotroceniul și pe mama celui de acolo. Asta este singurul lucru clar care rezultă din voturile care au fost numărate degeaba, sau aproape degeaba. Adică, fără a ajunge la pragul prin care să devină instituționale, dar certificând la modul absolut un curent majoritar de opinie publică. Deoarece tot *statu quo* înseamnă: „*cele cinci milioane care l-au votat cândva*”... Dar puse astăzi, în opoziție cu cele aproape opt milioane care îl revocă. Pentru că, din păcate, în termeni proprii, chiar dacă ne exprimăm pleonastic, „*starea de statu quo*” are calitatea de a recunoaște imperativele prezente ale gafelor trecutului.

Optimist, aș îndrăzni să spun că e vorba de **un curent categoric de opinie publică ce a simțit nevoia să se mobilizeze ca nicicând altă dată în democrația noastră postdecembristă**. Iar aceasta ne dă curajul afirmației din titlu: REDESCOPERIREA DEMOCRAȚIEI de către opt milioane de votanți români care **și-au exprimat pentru prima dată o opinie și nu doar o opțiune**. Exact cum alții, tot democratic, și-au păstrat dreptul de a nu și-o exprima. Acesta este un pas înainte, ajutându-ne să depășim stadiul de A ALEGE RĂUL CEL MAI MIC; sau convingerea că dreptul tău democratic este „*a te chinui să alegi răul cel mai mic*”. Sau, ca să fiu înțeles de personalități precum Merkel sau Barosso (fie direct, fie prin traducerea de către ex-ul Sarkozy care e ceva mai francez decât ei): Votul „*faute de mieux*”, pentru ca atunci când înjuri, să te consolezi cu gândul că putea fi mai rău (vezi gestul poetic al Blandianei când ea, și nu alții, a sprijinit un nou mandat Iliescu).

Poate că a fost o șansă faptul că de data asta nu am avut **de ales ci de hotărât**. O șansă întru radicalizarea electoratului care începe să redescopere elementele autentice ale democrației prin, siguramente, peste opt milioane de votanți, dacă-i punem la socoteală, respectându-i pe cei care au boicotat personal, doar pe cei care au fost

împiedicați de boicotul penal. Da: „**Boicotul penal**” – temă pentru o teză de doctorat cu plagieri sau fără, pentru cel care ar vrea să ia locul Doamnei Kovesi.

Este prima dată în douăzeci și doi de ani când nu am avut de ales între două sau mai multe rele și-mi mângâi bătrânețea cu gândul că noiăștia (adăăștia din zicala cu: „*uite-așa cum ne vedeți.../ urmează rima la nemți.../ Și acuși, acusi, acuși.../ urmează rima la ruși*”...), ne putem uita unul în ochii altuia, cel puțin opt milioane de perechi! Lucru care pentru adevăratul politician poate să însemne o bucurie și o eliberare de multe tare, exact cum pentru înnăvăvitul politicianist înseamnă semnalul excluderii lui de pe eșchiereul de care ține cu dinții sau, uneori, cu danturi foarte scumpe, plătite cu sume mari pe care nu le-ar putea justifica atunci când va fi luat la bani mărunți.

3.ABSENTEISMUL , SAU BLAZAREA EXPRESIEI: „NU SE MERITĂ SĂ MĂ OBODESC PENTRU ĂȘTIA”

Referindu-mă la această redescoperire, exultam în articolul trecut la gândul că un număr de opt milioane de votanți români au reînceput a percepe altfel decât păguboasă democrația noastră contemporană și a-și face datoria față de ea. Am simțit chiar impulsul de a-mi exprima speranța că vom ajunge să fim și mai mulți de partea aceasta a conștiinței civice. Dar am ezitat sub zodia inventarierii obiective care mă obligă să-i iau în calcul și pe cei care au preferat absenteeismul. Deoarece acest absenteeism poate fi explicat într-un alt mod astăzi, când impulsul a venit de la un alt fel de vot. Da, ziua de 29 iulie a mai marcat un succes: Înțelegerea diferenței dintre votul decizional și votul opțional.

Astfel, găsim în mare măsură și explicația absenteeismului: Când e chemat să-și exprime opțiunea sau, mai rău, o opțiune ambiguă sau, și mai rău, când nici măcar nu are încredere că, până la urmă, aceasta va realiza ce vrea el, sau ce are el nevoie, omului nu-i dă ghes nici un fel de conștiință politică. În vreme ce, atunci când îi e limpede că votul său e o decizie în funcție de care va beneficia sau nu de ceva, nevoia de afirmare politică funcționează de la sine. Dacă politicienii români vor fi atât de limitați, de absurzi și de meschin îngropați în interesele lor de gașcă și vor pierde acest success de psihologie politică dobândit astăzi, înseamnă că vor deturna destinul național pentru alte decenii, așa cum l-au deturnat după ce, în 1989, o lume întreagă ne admira în direct, tocmai pentru entuziasmul politic de care dădeam dovadă.

Ajungem prin asta a le aduce lor, fără înconjur, acuzația de provocatori ai absenteeismului politic românesc. Acuzație adresată direct meschinăriei perfid- profitoare a politicianului român, așa cum s-a configurat el până acum. Cel care, cum spuneam, nu a dat altă alternativă alegătorului decât de a alege între două sau mai multe rele. Și l-a împins astfel spre blazare: „*Tot un drac; nu se merită să mă obolesc; nu am ce aștepta de la asemenea pungași; și cu, și fără votul meu, ei tot ce au interes la buzunar vor face!*”... Etc... etc... Replicile pot fi diferite, mai decente sau mai vulgare, mai egoiste sau mai explicative, dar consemnând aceeași psihologie a totalei neîncrederi, a repulsiei față de cel

care știi că te înșeală și te stoarce și, cel mult, a resemnării. Neîncrederea și resemnarea duc la pasivitate, la rupere a comunicării ca între dușmani; sau, ca față de un dușman de care încerci să te izolezi cufundându-te în tristețea neajunsurilor tale. „Dă-i în puii mei cu votul lor!” – spunea cel pe care îl citam alături, om care ar fi vrut să voteze, dar care își dădea seama că este manipulat de asemenea șarlatanii, încât simțea nevoia să se decida și de vot, numai să nu-i fure „ăștia” și masa de prânz pe care deja o plătitese... Cum aș putea să nu-l cred și să nu-i înțeleg refuzul de a se mai apropia de politică?!... Din „fericire” (dramatică fericire!), am menționat că există și acea stare de repulsie față de șarlataniile la care ești supus iar, spre deosebire de neîncredere și resemnare, repulsia se poate schimba în revoltă, în hotărârea de a schimba ceva.

Ei bine, acesta cred eu că a fost motorul care, după mulți ani de pasivitate (vezi speranța escrocilor că „mămăliga nu explodează”) a adus la vot 8.459.053 de români făcând din ei persoane nu numai responsabile, dar și conștiente că votul lor poate decide ceva. Spre deosebire de alte ocazii electorale, aceștia nu mai ajungeau la urne minăți de dezamăgirea de a tot căuta răul cel mai mic. Mesajul politic era clar de a curma un anume rău, iar marea majoritate a lor era chiar decisă asupra modului cum putea fi curmat. Ceea ce înseamnă că electoratul românesc redescoperirea valențele drepturilor democratice pe care și le poate exercita, le punea în funcțiune, își decidea, dacă nu soarta, cel puțin starea prezentă.

Dacă politicienii români nu-și dau seama de acest salt în conștiința electoratului, dacă nu se conving odată că se pot pune cinstit în slujba lui numai și numai cultivând această recăpătare de conștiință decizională, înseamnă că rămân niște simpli aventurieri acaparatori. Acaparatori de putere nemeritată, acaparatori de avantaje ilicite.

Poate veni cineva să afirme că votul acesta a fost mai ușor, mai limpede, fiind categoric și lipsindu-i tromboanele politicianiste. Îi voi da dreptate: Da, așa a fost; dar nu asta e important. Important este faptul conștientizării care s-a produs; faptul conștientizării care după 22 de ani s-a reeditat și nu mai are nimeni voie să-l neglijeze sau să-l îndepărteze la modul criminal, cum s-a întâmplat la toate alegerile de până acum, când partidele, sau pretinsele partide politice nu erau în stare decât să ne scârbească și să ne îndepărteze făcându-ne oferta de a alege din mazăga murdară, ceea ce ni se părea ceva-ceva mai curat. Adică, îndemnându-ne, oricum, să ne murdărim și noi degetele.

De asta, atunci când am exultat la aflarea cifrei electorale, am ezitat, m-am reținut a exprima și speranța că ea va crește. Pentru că-mi dădeam seama ca, în acest joc, acum, în momentul de față, mingea nu este la alegătorul care, așa cum a dovedit-o, ar putea face mai mult. Ci la politicianul care încă nu știu dacă e capabil să se apropie de idealul rolului său.

Mingea e la el; și depinde de onestitatea lui, de fermitatea lui, de dragostea lui pentru adevăr, de repulsia lui față de șarlataniile cu care mediul politic nociv încearcă să-l obișnuiască, pentru ca să ne redresăm ca electorat redescoperind valorile democrației. Aici nu mai este o problemă de prag statistic, ci de suflet, de caracter și, de ce n-am spune-o măcar pentru cei cărora le place să dea lecții, sfaturi sau copite: De mândrie românească!

4.CONTINUATORUL „PROCEDURAL” AL GENIALILOR

Fiind astăzi ziua când Curtea Constituțională decide cine mai e Președinte la Cotroceni și cât de constituțional este el, mai înainte de a afla această decizie și spre a nu fi bănuțit de influența autorității ei, încerc inventarul atributelor de genialitate caracterologică ale celui care a provocat trășșenia.

Jur că nu glumesc: Mă exprim în fond ferindu-mă de actul formal procedural, nu încerc nici o ironie și fac afirmațiile la „indicativ”, așa cum a cerut gazetarilor președintele interimar:

Omul în cauză are atribute de genialitate care îi vor fi recunoscute postum de către toți nostalgicii politicilor perfecționate la Kremlin și Lubianka pentru „*Hai la lupta cea mare / Să vedem care pe care...*”. Amintesc un singur caz relatat de Pavel Bajanov, ucrainean emigrat pe care Stalin a poruncit să fie aruncat din trenul Paris-Nisa, dar a împins el pe altul și a apucat să scrie o carte despre experiența sa în înalta funcție de secretar, șef al cancelariei Biroului Politic PCUS exact în perioada în care Stalin prelua atribuțiile lui Lenin și, apoi, în cea când își consolida autoritatea totală.

După ce l-au plâns pe Lenin – scrie Bajanov – membrii politbiro au convocat comitetul central pentru a-i confirma pe ei în continuare și pe Stalin ca secretar general. Acesta s-a arătat a proceda foarte democratic spunându-le celor întruniți din republici și gubernii că vor primi buletine de vot cu numele respective, dar ei sunt liberi să facă orice altă propunere. Cu o mică precizare tehnică (adică procedurală): Nu numai să taie, ci să taie adăugând alt nume. Buletinele care vor avea numai tăieturi se anulează. Cele care propun alt nume sunt valabile. Și, bucuros de succes, a păstrat în biroul său, la Kremlin, acea colecție de buletine de vot care i-au confirmat impunerea absolută a politicilor pe care le începea. Bajanov era mâna lui dreaptă și executantul de cancelarie al tuturor hotărârilor. Printre acestea și una mai secretă, de formare a unei echipe de grafologi pusă direct la dispoziția lui Stalin, care au început a lucra într-o încăpere de lângă cabinetul său. Unde intra numai el și, de unde n-au mai ieșit nici ceilalți decât spre a fi duși la închisoarea Lubianka, la care începuseră să ajungă și cei a căror scriere o identificaseră.

Pentru că gestul de vot democratic al lui Stalin, cu dreptul de a tăia întărit „procedural” de obligația de a scrie un alt nume, nu avea nici un alt scop decât cel premeditat de a-și identifica adversarii din CC care-l tăiaseră, prin analiza grafologică a scrierii numelor pe care le adăugaseră. Dacă ar fi rămas o simplă tăietură, grafologii n-ar mai fi avut ce identifica. Pe toți aceștia, bine înțeles că i-a împușcat ca dușmani. Asta era adevărata confirmare a puterii sale și nu colecția de voturi pe care o păstrase. Dar i-a împușcat și pe experții grafologi care începuseră „*a ști prea multe*”...

Chiar dacă povestea este terifiantă, iar cel care așteaptă „*procedural*” să se întoarcă la Cotroceni este un mic pigmeu prin consilierii pe care și i-a adus acolo, lângă cabinetul său, ca să scormonească făcând epertiza unor acte compromițătoare pentru care nu mai are la îndemână serviciile plutonului de execuție, eu cred că acești consilieri tac tocmai din convingerea că democratismul patronului lor poate aduce pentru ei pedepse mai grave decât pentru cei demascați.

Nu înseamnă asta că aș lua în vreun fel apărarea sau partea celor amenințați cu: „...*pac la Nature*”. Obsesia mea cu faptul că avem prea mulți grafomani și oameni care scot cărți ca să se dea mari și nu ca să spună ceva, mă face a fi îndârjit în zicala: „*Fiecare (asemenea) pasăre pe plagiatul ei pier*”. Dar sunt convins că nostalgicii actelor Staliniste, câți vor mai exista, îl vor proclama pe Bășescu genial, măcar postum!... Pentru năravul

nedezmințit de a considera că în asta constă politica, că așa e rostul ei și că merită să faci cele mai stupid demagogice eforturi doar-doar să-ți menții echilibrul de a ajunge la asemenea gesturi dezechilibrate.

Rog cititorul să recapituleze istoria politică a acestui om, să-i vadă „realizările” nule sau chiar pernicioase din punct de vedere economico-social și să enumere pilonii pe care s-a bazat. Eu nu-mi permit să enumăr decât ce semnez în scris de aproape un deceniu:

- Fervoarea cu care se ducea și ținea discursuri mereu la bilanțurile poliției, serviciilor, procuraturii, jandarmeriei, (adică tot ce îi putea servi ca putere în lipsa unei securități după care era nostalgic din practica pe vapor) în vreme ce ministerele economice și de dezvoltare socială nu se bucurau de așa ceva;
- Mărirea excesivă a salariilor și conferirea de grade mari tot în aceste direcții iar, apoi, deodată, demascarea tot a acestora, pesemne fiindcă nu-l serviseră precum s-ar fi așteptat;
- Folosirea în confruntările politice de documente șoc, colecționate pesemne tot pe această cale, pentru încălecarea adversarului fără vreo confruntare de program politic adevărat;
- Manipularea electoratului prin provocări și diversiuni (în care de multe ori sunt folosite instituții și fonduri bugetare) în scopul obținerii de audiență și voturi, cultivarea consecventă a dezinformării și mijloacelor oculte de derută politică, specularea titulaturii creștin-democrate cu care nu are nici o legătură;
- Uzitarea metodelor de diversiune ale fostei securități în îndepărtarea diasporei românești de realitatea politică a țării;
- Șantajarea fățișă a tuturor celor care i se opun, cu dosare sau așa zise dosare care se pot dezvălui sau pune pe rol oricând (arătatul pisicii); ca și folosirea resurselor bugetare ale țării pentru a avea personal la dispoziție asemenea dosare.

E genial, de-a dreptul, pentru modul în care, în plină democrație europeană, a reușit să mențină cu dinții în politică atâtea trăsături ale mârșăviei securisto-bolșevice. Chiar dacă față de Stalin, se reduce la dimensiuni meschine, putându-i parafraza epigrama lui Cincinat cu „*Aleksandri era mai chel / Însă avea mai mult talent*”!...

Dar menționez pentru cititor că asemenea lucruri, eu numai le constat; nu-mi permit să-mi manifest indignarea. Pe mine mă indignează faptul că adversarii săi politici nu au fost atenți la toate acestea. Ca să nu mai spun că mă doare cumplit când văd că unii ignoră faptul că-n unele gesturi i s-ar putea asemana.

5.DEMAGOGIA MOLIPSITOARE CA DISCURS

Mulțumindu-le celor care împărtășesc îngrijorarea exprimată în finalul articolului trecut, ca și durerea de a descoperi în reacțiile altor politicieni sonorități bășesciene, precizez din nou că eu scriu despre golănia adusă de acesta în politică încă de când era la

primărie. Dar explicația agresivității acestei golănii în abordarea problemelor politice, conform incultelor metode dure din comunism, s-a configurat mai clar când a devenit prezidențiabil și, și mai clar, constatând că, prin el, se repetă identic popularitatea lui Ceușescu la naivitatea sau perfidia intereselor unor lideri occidentali. Clarificări în această direcție vin mereu devenind din ce în ce mai multe și nu m-ar mira dacă am afla că și încurcarea cifrelor privind cvorumul electoral în România face parte dintre actele conștiente cu care metodele lui politice mințeau străinătatea la fel cum mințeau țara.

Câtă vreme era primar puneam asta pe seama șmecheriei golănești care-l caracteriza și care prindea la cei numiți cu teamă de țaranul român „*șmecher de București*”. Pamfletul meu avea drept scop doar combaterea acestui model de politică a înșelăciunilor șarlatanești care subminează democrația. Și nu mă alarmam pentru că prezența lui publică putea să se finalizeze inofensiv, ca în modul în care neastâmpărul sexi al lui Viorel Lis l-a făcut vedetă de televiziune. Băsescu se putea fixa ca unul mai blonziu dintre (bala) oacheșii corupți sau incapabili care au trecut pe la Primăria Capitalei. Când a venit, însă, la Cotroceni și i-am văzut căutările de a-și forma elemente de spionare, control, compromitere și chiar represiune de gen securitate, cum deprinsese în dictatura pe vapor sau în mediul marinarilor de tip socialist care aveau unele avantaje materiale tocmai pentru că acceptau teroarea unei stricte supravegheri securiste, cu familia lăsată zălog în țară, nu am mai avut a glumi. Nici măcar când l-am văzut dansând cu țigănci rusești, la fel cum Liș își exhiba ochii frumoși și mușchii potenți la televiziune. Nu mai era de glumit: omul își permitea acte bizare de voință personală și dădea la iveală toate gesturile prin care își căuta un aparat de represiune care să-i asigure scaunul. Incapacitatea de a ieși din metodele securisto-bolșevice cu care avusese succes în tinerețe era și evidentă, și abjectă.

Din acest motiv am devenit foarte sensibil când observ sau mi se pare că observ asemenea trăsături la niște oameni care ar trebui să-l combată. Și o spun pe șleau: Am avut asemenea tresăriri chiar la prestațiile domnului Crin Antonescu din scurta campanie care s-a încheiat în joia de dinaintea lui 29. Simțeam cum demagogia lui Băsescu îl molipsea și, chiar fără să vrea, spunând în fond alte lucruri, îi imita în unele momente și discursul și modul hazardat în care făcea promisiuni și retorica lipsită de fond a unor apeluri sentimentale pe care le lansezi doar când încerci să vezi „dacă ține șmecheria”. Da: se molipsește. Din păcate la noi, demagogia nu mai e un subiect de pamflet. Datorită lui Băsescu („aici banii dumneavoastră”, „vin la primărie”, „să trăiți bine”, „mogulii”, „dușmanii mei-dușmanii poporului”) ea a devenit în politica noastră un virus pernicios care se molipsește ucigând ultimele resurse de bun simț național, aducând la suprafață josnicia și cele mai abjecte apucături mahalagești. De asta Băsescu nu trebuie să dispară; el trebuie stors la vedere de toate năravurile împuticiunii demagogiei „marilor conducători” de pe vremuri, pentru a face un vaccin care să imunizeze de așa ceva, pe viitor, clasa politică. Revedeți accentele băsesciene din pomenitele prestații politice și veți înțelege de ce încheiam articolul trecut vorbind despre ceva care mă doare. Băsescu nu trebuie imitat în ceea ce crede el că are succes la golaniii lui. Băsescu trebuie eradicat printr-un comportament de exemplară rigoare etico-politico-intelectuală. Băsescu pândește și lovește cu cele mai perfide mijloace ale interlopului ajuns lider în cinismul politicii bolșevice. Eu nu am glumit vorbind despre genialitatea lui în perfidie. Aici nu e vorba de școală sau de învățătură; cu vechile năravuri poți și să te naști, sau să le absorbi în mediile sordide și imorale în care te învârtești. Medii care pot străluci de bogăție și de pretenții, cum era cel al nomenclaturii comuniste la care aproape că nu mai ajungea nimeni; dar, oricâte asemenea pretenții ar avea, tot abjecte sunt: pe cât de anticulturale, cu atât mai imorale.

Pe asemenea considerente, subscriind la succesul moral al cifrelor acestui referendum, eu cred că nereușitele lui provin și din faptul că, abordând o adresă prea largă și cam neclară, discursul politic al lui Crin Antonescu a fost lipsit tocmai de elementele de filosofie politică liberală, care ar fi avut răsunet în conștiințele multor oameni care doresc așa ceva și așteaptă așa ceva. Mulți intelectuali, mulți oameni care trăiesc încă sub imperiul admirației unor momente din istoria națională dirijate cu demnitate de gândirea liberală românească, ar fi așteptat asemenea accente și ar fi reacționat cu plăcere. Mulți oameni al căror spirit întreprinzător a fost speriat sau chiar anihilat de guvernele în care se tot perinda piticania de Boc, investitori, meseriași, comercianți, ar fi așteptat o soluție de politică liberală la drama în care au ajuns. Chiar și dintre țărani atâta de obijduiți de această democrație cred că s-ar fi ridicat gesturi de interes față de o soluție liberală care să dea perspectivă stării lor precare; ar fi devenit atenți, ar fi rumegat și ar fi comentat moromețian recăpătându-și acel instinct al țaranului de a fi atent la măsurile politice care-i pot servi interesul. Lipsa unor asemenea accente care să sublinieze valorile liberale ale momentului a condus, din păcate, la confundarea unui ton vehement cu alt ton vehement; la confundarea promisiunilor, poate reale, ale lui Antonescu, cu minciunile lui Băsescu.

Închei prin exemplul cu diaspora pe care știm că au manipulat-o vârtos cei mai fideli propagandiști bine finanțați în simbria dată din bugetul statului de președintele ales. Românii de pretutindeni, cărora la alegerile trecute li s-a spus că: „...Geoana, fiind egal PSD, este egal PCR și dacă vine la putere reînvie comunismul, ia proprietățile, desființează bisericile, aduce ocupația rusească, etc...”. Acum li s-a strigat să boicoteze fiindcă: „... USL egal PCR, egal... etc, etc...”. Era o manipulare reușită la care social-democrații chiar că nu aveau răspuns, fiindcă, în afară, Băsescu este cel mai democrat dintre creștini și cel mai creștin dintre democrați, iar oamenii își închipuie că ar putea semăna cu cei mai serioși politicieni democrat-creștini din lume, pe care ei chiar i-au văzut acționând cu pricepere și succes pentru popoarele lor.

Ei bine, toate aceste miciuni ar fi put fi spulberate dacă discursul practicat de liderul liberal ar fi avut și un fond de filosofie politică liberală; ar fi atras atenția și asupra nevoii de a afirma valorile liberale; ar fi propus la criză soluții cu adevărat liberale; ar fi arătat că există în România o adevărată gândire liberală, care nu poate fi calomniată în asemănarea cu comunismul. Un asemenea discurs ar fi luminat și diaspora căreia Băsescu îi arată pisica cu gheare comuniste; dar i-o arată în altă parte decât buzunarul propriu unde el o ține și o hrănește.

Dar, în legătură cu acest discurs, nu știu încă dacă retorul e de vină, sau cei în numele cărora și-a exercitat retorica. Adică partidul care ar trebui să țină sus steagul valorilor liberale.

6.CU CE VALORI DEFILĂM; ȘI CUM?

Nefericirea este că lumea s-a obișnuit cu demagogia: Te suspectează de ea chiar dacă n-o practici, iar atunci când nu mai vrea să se obosească protestând, tot simte nevoia să-și dea satisfacție măcar prin acel protest pasiv al neparticipării, al neluării în serios, al lui „*lasă-mă, mă, cu necazurile mele, că tot nu mi le rezolvi tu!*”!...

În aceste condiții, chiar actul de sinceritate se recepționează mai greu, iar deosebiri prin care ar trebui să se personalizeze un politician delimitându-se de masa șarlatanilor de care alegătorul e sătul, cer un mult mai mare efort spre a putea fi subliniate. Cu firmele și etichetele românul e pățit de multă vreme: Din trecutul cu firmele pe care scria ”Carne” și înăuntru era doar casiera, până la prezentul cu etichete pe cât de fătoase pe atât de mincinoase, pe care poate să scrie *foie gras* și înăuntru să fie soia, sau să scrie *Democrație Creștină* iar înăuntru să fie Madam Udrea.

Din acest punct de vedere vorbeam despre condimentele de extracție liberală bine certificate, care au lipsit (și încă lipsesc) discursului politic al Președintelui interimar. Condimentul social democrat e mai ușor de pus, de vreme ce tema protecției sociale s-a generalizat astăzi în pretențiile electoratului față de toate partidele. Dar protecția socială poate aduce liniște publică și voturi; însă nu aduce PIB. Iar tocmai aici, pe acest palier al dezvoltării naționale, prin pragmatismul liberal al susținerii inițiativei private pe care toate impozităriile monstruoase ale ultimelor guvernări au pus-o la pământ, au adus-o la disperare distrugând și ceea ce, firav, reușiseră să redreseze oamenii cu spirit antreprenorial, au făcut-o să falimenteze sau să-și ia câmpii spre alte zone (unde, chiar dacă tot capitalul străin domină, o face ceva mai onest), prin câteva legi de susținere și încurajare a unei modeste și truditore clase medii care să devină locomotivă, ar putea înțelege și alegătorul român ce înseamnă neoliberalismul și cum poate înnobila el efectele politice ale unei Uniuni Social Liberale..

Social-democrația este, de bine de rău, definită la noi, fiind acceptată de o parte din electorat chiar și cu sechelele aparatcicilor cărora le cultivă nostalgiile. E singurul partid care (pentru interesele sale, bine înțeles), a fost capabil să scoată la iveală o întreagă nouă generație de politicieni ne-spurcați în colaboraționismul cu vechiul regim. Și depinde de aceștia dacă, pe viitor, ar mai putea prinde calomnia confuziei privind năravurile comunisto-bolșevice, așa cum s-a putut atunci când Geoană striga triumfător „*Mihaela, dragostea mea*”, dar Băsescu îi trăgea preșul de sub picioare arătându-i poza cu „*Vântu, dragostea voastră*”... Înnoit biologic-mental, PSD ar trebui doar să știe că mult înainte de posibilitatea înființării lui în România, Willy Brandt, încă din 1976 când a devenit președinte al Internaționalei Socialiste, a proclamat ruperea acesteia de tot ce înseamnă politici marxist-leniniste și promoscovite. Și, ca nouă generație, să facă să se vadă aceasta cu evidență în politica lor internă din România și din diaspora românească, pentru românii care au tot dreptul de a mai fi încă suspicioși cu bolșevismele.

Continuând inventarul eșichierului politic, despre democrația-creștină pentru idealurile căreia am pledat, nu mai vorbesc decât abținându-mi lacrimarea, ca să nu mă asemene cineva cu acea minciună electorală (tot de Murfatlar), denumită „*lacrima lui Traian*”...

Ar mai trebui inventariat acel vast ONG care, ne respectând Legea Asociațiilor și Fundațiilor, păstrează titulatura de „Uniune” și își vinde scump serviciile în gestionarea politicilor de la București, tuturor ofertanților, cu un pragmatism demn de invidiat. Uneori, udemeriștii se mulțumesc și cu mai puțin, cu ceea ce este dreptul lor real și inamovibil:

apărarea identității culturale a unei etnii conlocuitoare. Când dau de fraieri, sau de hrăpăreți, profită ca să dea activiștilor lor niște puteri și salarii guvernamentale. Și e spre lauda lor!... De ce n-ar face-o, dacă tot au comerț cu afaceriști incuți, agresivi finaciar, țepari de clasă și apucători de tunuri mari, care cred că știu să șmecherească întreaga lume?! Astfel, ei au căpătat tradiția de cireașă a oricărei coaliții guvernamentale, sau parlamentare, sau de orice fel, care poate fi pusă și pe ciocolata făcută de cacao la București, și întregind printre fructe glasate culorile de la Budapesta. Se lasă „fraieriști” băieții, primind ministere considerate păguboase, cum ar fi „Cultura” sau „Sănătatea” sau Serviciile Naționale de Informație Publică, adică tot ceea ce este mai specific pentru afirmarea națională, pentru formarea și însănătoșirea Statului Național Român, dar care nu ajunge la prea multe mameloane de la ugerul bugetului. În vreme ce, țepuindu-i, un Videanu ia țâța grasă de la „Economie” unde totul se redistribuie prin băieții deștepți, Udrea dă iama în toate fondurile de dezvoltare europeană, Blejnar e la ANAF, dar nu pentru sine, ci ca să facă rost de bani partidului. Toate bugetele mari sunt în mâna pedeliștilor, numai soția secretarului lui Blejnar câștigă cinstit bani strict particulari... Deci, sunt folositori acești aliați, nu pentru că n-ar putea conduce Videanu cultura românească (el e numai incult, și nu dușman al culturii ca la IRRCS), ci pentru că Hunor „acceptă” acest buget mic, din care nu poți stoarce nici a suta parte cât din energie, de la Roșia Montana, de la Autoritatea pentru Restituirea Proprietății sau de la „Transporturi”... Iată, într-o asemenea consecuție logică, și o imagine a modului cum PDL știe să valorifice pentru membrii săi cultura națională.

Dar Partidul Național Liberal, având șansa și ajutorul Celui de Sus să nu se dezmembreze ca PNTCD, prin invazia elementelor securisto-dizolvante după care s-a ales praful, trecând prin transformări reale, tot de natură proprie, precum „aripa tânără” și alte fracțiuni care, la un moment dat s-au rupt iar, apoi, scăpând de cei care s-au dus cu Stolojan ca să vândă energie ieftină la Slatina susținându-l pe Băsescu, au avut tăria de a se reuni și a se redresa, devine o referință pe eșichierul politic românesc... Vorbind în numele lui numai de pe poziția de „antibăsescian”, e prea puțin când electoratul așteaptă o soluție politică la problemele grave ale țării. Se simte în acest discurs o lipsă de alimentare din interiorul partidului și, chiar dacă dorim să fim îngăduitori găsind scuze, doctrina liberală e prea bogată ca să nu-i cerem să se manifeste spre binele, măcar a celui segment din populația țării pe care ea l-a servit întotdeauna.

Scuzele privind subțirimea doctrinară a discursului - sau, mai bine zis, explicațiile - sunt evidente când, până de curând ai avut în conducere un vicepreședinte ca Meleșcanu, ori alții venind dintr-un partid înființat cu banii pe care îi câștigase Sorin Ovidiu Vântu fiind recent atunci jaful de la FNI. În asemenea cazuri, cu asemenea îndoctrinați, nu aștepți de la ei să țâșnească valorile liberale ci, cel mult, îi accepti doar catehizându-i mereu.

Deoarece catehizarea înseamnă și convertirea păcătosului; iar dacă asupra acestei convertiri nu se pogoară și Duhul, Mamona pândește și atacă, așa cum a atacat construcția lui Coposu și Rațiu!

7. INTELECTUALII ȘI IMPERATIVUL UNEI REFLECȚII RESPONSABILE

Din acest inventar, ca entitate, fac parte și intelectualii. Chiar dacă nu e vorba, ca la partide, de o entitate de interese unitare sau conjugate, cui să-i adresezi speranța de a elucida, cel puțin din punctul de vedere teoretic, al unor teze mai clar aduse la zi, trăsăturile contemporane ale democrației, dacă nu celor care i-au elaborat conceptele pe parcursul timpului sau, cel puțin, i le-au înțeles mai repede?

Obişnuim, mai ales gândindu-ne la momentele noastre istorice de afirmare națională, să ne referim la intelectualitate configurându-ne acele eşaloane de tineri bărbați veniți de la învățătură cu scopul clar de a extinde prin ea tocmai aspectele democratice ale emancipării naționale, intelectuali care însușindu-și învățătura indiferent în ce domeniu, aveau și conștiința rostului ei în emanciparea politică a populației. Acel tip de specialist în domeniu său, dar și conștient că este deținătorul unei învățături de care depinde afirmarea politică a întregii populații. Acele generații cu aspect poate romantic, dar temeinic animate de un crez politic pe care-l făceau cunoscut cât mai multor concetățeni, compatrioți, conlocuitori ai mediului respectiv.

Fie prin exprimarea ritoasă a opiniei, fie prin modul de a aborda problemele comunității, fie prin exemplul civic al comportamentului său intelectual, acest tip de model pentru persoanele pe care și-au ales menirea să le formeze cu vocația existenței intelectuale în mijlocul lor, rămâne de domeniul unui ideal trecut și este depășit de pragmatismul vieții noastre contemporane. Dar întrebarea care se pune este: Oare ne putem permite inconștiența de a-l înlocui cu tipul de cumpărător de diplomă de la o universitate particulară, corespondentă evidentă, a cursurilor scurte și serale cu care dictatura comunistă încerca a înlocui cât mai repede intelectualitatea incomodă, obișnuită să gândească singură de la nivelul cunoștințelor ei și să nu i se bage idei pe gât?

Nu știu dacă comunismul, care proclama demagogic triumful clasei muncitoare, a vizat în mod programat proliferarea până la obsesie a nevoii de diplomă care să titreze birocratic pe toată lumea, dar pot spune că prin asta i-a reuși de minune scopul pe care, din motive de disciplină dictatorială l-a avut: Distrugerea intelectualității ca vocație adevărată înspre o tot mai mare libertate de gândire. Numai fetișul diplomei în sine putea anihila acest pericol real pe care intelectualul îl prezintă pentru dictatură. Iar faptul că în societatea de astăzi nu mai putem vorbi de o contribuție reală a intelectualilor la desfășurarea vieții politice, nu provine din faptul că portretul romantic despre care am vorbit mai înainte e depășit istoricește. Ci, din păcate, pentru că e evidentă înlocuirea lui cu nechematul cumpărător de diplome inventat de comunism și dus pe culmi de neguțătoriile cu universități postdecembriste.

Pentru că, venind la început cu o aparență de morală a nonaverii, activistul comunist care părea a se fi mulțumit cu satisfacțiile puterii sărace, și-a dat seama repede că, omeneste, puterea nu poate fi săracă și, devenind „conducător” mai mare sau mai mic, s-a lăsat dulce-corupt de bogățiile ei, lipsa de avere fiind o obligație numai pentru cei conduși. Iar cum averea nu putea fi nominalizată în proprietăți, se nominaliza în drepturi nedeclarate care însemnau adâncirea corupției: De la dreptul de a mânca mai bine, a cumpăra mai ieftin, a-ți crește copiii în lux și a locui mai confortabil, până la cel de a te considera superior prin studii. Așa a apărut, nu numai puzderia de doctorate; ci, ca atribut evident al corupției, puzderia de cadre academice ce acordau asemenea doctorate.

Cadre compromise care, în condițiile libertăților democratice ale corupției crescânde, au produs cu tarife capitaliste puzderia de diplome de astăzi. Nimic nu continuă mai mult corupția bolșevică de ieri, când fiecare localitate își manifesta în principal puterea prin două lucruri: fonduri pentru blaturile din fotbal și diplomă de doctor cumpărată de primul secretar. Marile libertăți democratice continuate prin parveniți din aceeași categorie de proveniență lumpenă, confirmă și astăzi aceleași priorități ale redistribuirii veniturilor ilicite: fotbalul și diplomele universitare.

La vârsta mea, cu toate că tânjesc să văd un joc frumos de fair-play sportiv, fotbalul nu mă mai preocupă. Dar problema diplomelor știu bine că nu se va putea rezolva câtă vreme nu vom ajunge la radicalizarea unei poziții civice a adevăraților intelectuali. Și chiar începând de la problemele democrației care devin o durere națională.

Societatea, adevărata societate umană modernă stabilită pe trepte de cunoaștere și afirmare intelectuală s-a obișnuit și ne-a obișnuit ca, de la intelectuali, pretențiile de înțelegere politică a lucrurilor să fie mai mari. Iar eu cred că intelectualul, adevăratul intelectual, are un cuvânt de spus în această contemporaneitate politică, în redresarea ei, în decontaminarea ei de aspectele subintelectuale cu care se confruntă. Indiferent de orientarea doctrinară, el este cel chemat să asaneze climatul democratic general, să obtureze găurile negre ale mafiotismului în care se pierd și ultimele bune intenții ale populației, să nu mai permită încă o dată o decădere atât de bruscă, pe o pantă atât de jalnică, așa cum s-au petrecut lucrurile de la 1989 încoace.

Opt milioane și jumătate de români și-au manifestat conștiința civică. Țsta nu e fapt mărunț. Jumătate din țările Europei își evaluează nu la mai mult de atât întreaga populație. Și sunt state care reprezintă, totuși, democrații mai bine stabilizate, mai demne în abordarea fondului democratic al vieții contemporane, mai puțin minate de golănia împotriva căreia, iată, ne-am manifestat votul.

E rușinos, e chiar jalnic pentru intelectualul adevărat să se ajungă a i se spune că este „*intelectualul cutărui, sau cutărui politician*”. Intelectualul care nu ascunde în el o înclinație de vechil, sau de ciocoi, nu are dreptul să fie omul cuiva, tocmai pentru că, intelectualicește el provine din vocația de a se manifesta în cadrul înțelegerii unor doctrine și a alegerii raționale a uneia dintre ele. Alegere pe care are și obligația să o explice semenilor față de care își asumă rolul de model.

Modelul intelectual de existență este singura soluție pentru a face față obsesiilor comerciale ale mondenului cu care consumerismul contemporan distrage atenția de la problemele reale ale societății și, implicit, ale democrației.

Din pricina aceasta, o asemenea manifestare a nevoii populare de democrație reală, precum cea manifestată la referendum, reclamă din partea oricărui intelectual, indiferent de afinitățile personale pe care și le găsește cu o figură politică sau alta, mai multă meditație asupra mult doritei și des neglijatei democrației, pe care acum, în acest moment, putem să o susținem sau să o pierdem.

Propun înființarea unui grup de reflecție pe această temă și începerea unor dezbateri publice din care să aibă de câștigat toate doctrinele politice adevărate, în pofida mafiotismului adoctrinar, al cărui spirit dizolvant și manipulator devine inamicul public numărul unu, continuator al bolșevismului care a încercat să dizolve conștiința politică românească.

Un grup de reflecție privind democrația reală și eficientizarea ei prin cultivarea conștiinței civice a societății noastre care și-a dat măsura prin acest vot. Din care vă invit să faceți parte.

*Spre a putea alcătui un program, aștept mesaje la adresele:
leuc@upcmail.ro și leuc@gmail.com*

A handwritten signature in black ink, reading "Corneliu Leu". The signature is written in a cursive style with a long horizontal stroke at the beginning.

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa :www.corectbooks.com